

DIJAKI NA CAMINU

Fantje, krasni ste bili

»Vsaka pot se začne s prvim korakom,« piše pod eno od fotografij s prav posebnega popotovanja po Španiji, s katerega so se nedavno vrnili sedmerica dijakov Srednje šole tehniških strok Šiška in njihovi spremljevalki in zaveznici, profesorica angleščine Polona Petrovčič in knjižničarka Barbara Kos. Vsi skupaj so v petih dneh prehodili zadnji del znamenite romarske poti El Camino de Santiago, na 123 kilometrih stkali nova prijateljstva, si razširili obzorja in presenetili sami sebe.

Urša Izgoršek

va v dan lažji, zadnji dan pa jih je kar poneslo proti cilju.

Spali so, tako kot pravi romarji, v nastanitvah, imenovanih *albergues*, vstajali ob šestih, ob sedmih zajtrkovali, potem pa vzeli pot pod noge. Okrog treh, štirih se je pohod končal, a so jih že čakale nove dejavnosti, od meditacije do različnih druženj. Na vprašanje, kdaj so hodili spat, obstajata uraden in neuraden odgovor. »Pravilo je, da je treba luči ugasniti ob enajstih, uradno smo takrat šli spat. A ne vedno, če smo bili v prostoru sami, se je to zgodilo malce pozneje,« so se muzali zdaj, ko je vse že mimo in vedo, da ne bo nihče zaradi tega zaropotal. »Seveda je bilo malo daj-dam, ampak trde roke ni bilo treba uporabiti, je bilo pa treba ves čas opozarjati,« nasmejano pove profesorica Petrovčič. »Veste, ko si na takšni poti deliš z njimi kopalnico, težko ohraniš strikten odnos profesor – dijak,« še namigne. Sploh je bila dolga pot odlična priložnost za najrazličnejše debate, tudi o nogometu, glasbi in rock koncertih.

Ko zmaga skupni duh

Pot je vsak doživel po svoje, a očitno je bilo doživetje lepo za vse. Nekatere je presenetila lepota pokrajine in dejstvo, da je precej podobna Sloveniji, drugi so se čudili, da so romarska bivališča v samostanih tako lepo urejena. Začuden so bili, ker so se z drugimi pohodniki tako hitro povezali, in če je kdo omagal, so se počakali in si pomagali. »To je ta skupni duh,« ugotavlja Matevž, so glasno pa so se strinjali, da so se najbolj povezali z romunsko ekipo.

Čeprav so se zmenili, da bodo o slabih stvareh molčali, so morali potarnati nad kakovostjo in količino hrane, ki po Vidovih besedah »ni bila za pet zvezdic«. In nič kaj jim ni bilo všeč dejstvo, da so v Španiji lokali v času, ko je našim romarjem najbolj krulilo po želodcih, še zaprti. A saj so se znašli, če nič drugega, so lakoto potešili z nezdravo hrano, se smejijo.

Običajno, da bi na cilju zažgali čevlje, v katerih so prehodili pot, so se odrekli. »Škoda jih je, so še precej novi.« Trije dnevi, ki so jih preživeli v Santiagu de Compostela, nikakor niso bili namenjeni zgolj nabiranju novih moči. Za projekt je bilo treba še marsikaj narediti, opraviti intervjuje z romarji, zbrati osebne vtise ... Tako kot je bilo lepo doseči cilj, je bilo super tudi preživeti prost dan v Madridu. Še posebno zvečer, ko so si lahko med španskimi navijači v enem od lokalov ogledali nogometni obračun.

Pohvale za vse

Dijake zdaj čaka urejanje videov in fotografij, predstavitev za sošolce in učiteljski zbor, pa objava na družbenih omrežjih. A ne na facebooku, le kdo še to gleda, pravijo fantje.

»Na žalost se projekt izteka. Veliko različnih stvari smo se pogovarjali med potjo, med drugim je padla ideja, zakaj se ne bi tudi mi lotili kakšnega podobnega projekta,« pravi profesorica Petrovčič. Tevž pa zagreto doda: »Ker je bila korona, nihče od sodelujočih ni mogel priti v Slovenijo. Morda pa bi vseeno lahko dobili sredstva od Erasmus-a in jih povabili.«

Vse pozitivne učinke, ki jih je prineslo sodelovanje v projektu, je kar težko naštet. Spoznavanje nove dežele in načina življenja, širjenje obzorij, navezovanje stikov, potrditev, da obvladajo angleščino, izkušnja, da se z vztrajnostjo pride na cilj ... »Projekt pa je veliko vreden tudi zato, ker smo začutili, kakšna diskrepanca je med tempom, ki ga vsak dan živimo z vsemi mobiteli in omrežji, in tem, da preprosto hodiš in hodiš, brez vseh motenj. To sta dva svetova,« razmišlja Polona Petrovčič. Barbara Kos pa doda: »Fantje, krasni ste bili.«

Med smehom se zasliši odgovor v en glas: »Hvala, vi tudi.«

Simpatični fantje – dva računalničarja iz 3. letnika, dva mehatronika iz 1. letnika in trije iz 2. letnika – so me dober teden po vrnitvi s poti po koncu pouka pričakali v knjižnici njihove šole na Litostrojski v Ljubljani. Ko je popustila prva zadrega, je bilo očitno, da jih je skupna izkušnja povezala v zgovorno družino, v kateri radi stresajo šale in se sporazumevajo že s pogledi. Čeprav se pred odhodom skorajda niso poznali, kriv je seveda covid, so se na poti po Španiji tesno povezali. Predvsem pa so sami sebi dokazali, kaj zmorejo, in se v šolske klopi vrnili tako navdušeni, da bi, če bi se spet ponudila priložnost, šli po isti poti z veseljem še enkrat. Za njimi je doživetje, ki ga še dolgo, najverjetneje pa nikoli, ne bodo pozabili.

Dijaški jagodni izbor

»Vse skupaj se je začelo pred tremi leti, ko so naši šoli odobrili sredstva za Erasmusov projekt KA2 z imenom Campus Stellae for Europe – CS4E. Njegovi koordinatorji so Španci, poleg naših srednješolcev, ki so edini s poklicne tehniške šole, so v njem sodelovali še dijaki iz Romunije in Portugalske. Namen dvoletnega projekta je bil, da bi skozi spoznavanje kultur sodelujočih narodov, telesne priprave in online srečanja prišli do tega, da bi lahko skupaj prehodili pet dni zadnjega dela Camina. Gre za 123 kilometrov od mesta Sarria do cilja romarske poti, Santiago de Compostela,« pripoveduje profesorica Petrovčič, ki je tudi koordinatorica projekta. Zaradi covida marsičesa niso mogli izpeljati tako, kot so načrtovali, med drugim je odpadla priložnost, da bi dijaki Srednje šole tehniških strok

Šiška (SŠTS Šiška) v Slovenijo povabili člane španske skupine, jim razkazali našo državo in jim izkazali gostoljubje na svojih domovih.

Po različnih zapletih in prilagoditvah zaradi pandemije je končno napočil dan, ko so med dijaki začeli iskati kandidate za pot. Vmes so namreč tisti, ki so projekt začeli, hodili že v tretji letnik, tam pa je takšen podvig zaradi redne prakse težko izpeljati. Odločili so se, da bodo pritegnili mlajše letnike. »Zanimanje je bilo veliko, učilnica je bila polna, ko pa smo povedali, kaj vse je treba narediti in da je treba tudi precej hoditi, jih polovica ni bila več zainteresiranih. Ti fantje pred vami, to je naš jagodni izbor,« zadovoljno pove profesorica. In predstavljajo ga: dijaka računalništva Vid Stiplošek in Ambrož Anton Ahačevič ter peterica mehatronikov, Ažbe Flere, Matevž Košir, Jaka Močnik, Tevž Urbančič in Jakob Vraz.

Slovenska ekipa po 123 kilometrih končno na cilju. FOTO ARHIV ŠOLE

Zmagovita sedmerica (zgoraj od leve): Matevž Košir, Jaka Močnik, Ažbe Flere, Ambrož Anton Ahačevič in Tevž Urbančič, klečita Jakob Vraz in Vid Stiplošek. FOTO ARHIV ŠOLE

Na šoli so se zadeve lotili »sto na uro«. Med drugim so si pri pouku slovenščine vzeli čas za spoznavanje španske književnosti, pri geografiji so dali več poudarka Španiji. Lani jeseni so z delom ekipe že prehodili del portugalskega Camina, da so dobili vtis, kako se je treba pripraviti.

Korak je bil vsak dan lažji

Potem je prišel ponedeljek, 25. april, ko je skupina najprej odletela v Madrid, od tam ves dan z avtobusom potovala v Sarrío v Galiciji in takoj naslednji dan začela pohod. Skupaj z Erasmusovimi udeleženci iz Španije, Portugalske in Romunije se jih je zbralo kar 60. V povprečju so prehodili 24 kilometrov na dan, najdaljša etapa jih je imela kar 31. Fantje priznajo, da se kondicijsko niso posebej pripravljali, pa vendar težav, razen nekaj žuljev in na začetku pekočih podplatov, niso

»Za njimi je doživetje, ki ga še dolgo, najverjetneje pa nikoli, ne bodo pozabili.«

imeli. Pred odhodom so se natančno poučili, kako mora biti nahrbtnik pripravljen za takšno pot. Dogovor je bil, naj ne presega deset odstotkov njihove telesne teže, a so nekateri naredili tudi malce po svoje. Vsi so pričakovali, da bo prvi dan najlažji in zadnji najtežji, a so presenečeno izkusili, da je bilo pravzaprav obratno. Korak je bil iz dne-